

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 25. dubna 2019 v senátě složeného z předsedy senátu JUDr. Alexandra Károlyiho, soudců JUDr. Aleny Makovcové a JUDr. Václava Kašíka odvolání obžalovaného Ch. K., narozeného xxx proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 23. 1. 2019, sp. zn. 3T 136/2017 a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr.ř. se napadený rozsudek zrušuje ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 tr.ř. se znovu rozhoduje tak, že při nezměněném výroku o vině přečinem poškozování cizí věci podle § 228 odst. 1 tr.zákoníku se podle § 46 odst. 1 tr.zákoníku u obžalovaného Ch. K., narozeného xxx, upouští od potrestání.

Jinak zůstal napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný Ch. K. uznán vinným společně s již odsouzeným A. S. J. H. přečinem poškozování cizí věci dle § 228 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se dopustil tak, že:

dne 25.11.2017 kolem 10:16 hod. v Praze xxx, ulice ul. xxx, u vstupu do metra xxx, společně vstoupili do výtahu metra, kde se po uzavření dveří a rozjetí výtahu mezi sebou začali fyzicky postrkovat a napadat, naznačovali údery v boxerském postoji, vzájemně se strkali, až spadli na dveře výtahu, které se vzpříčily o výtahovou šachtu a výtah se zastavil, čímž poškodili třídlínné teleskopické dveře výtahu včetně pohonu těchto dveří a způsobili tak společným jednáním poškození společnosti Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost, IČ: 00005886, se sídlem SOKOLOVSKÁ 42/42, 190 00 PRAHA, škodu ve výši 116.149,50 Kč, čímž spáchal přečin poškozování cizí věci dle § 228 odst. 1 trestního zákoníku a za to byl odsouzen podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 1 (jednoho) měsíce. Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 1 (jednoho) roku. Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku se obžalovaný ukládá

povinnost v průběhu zkušební doby podle svých sil uhradit způsobenou škodu. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen uhradit poškozené Kooperativa pojišťovna a. s. se sídlem Praha 8, Pobřežní 665/21 škodu ve výši 88.343 Kč. Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškozený Dopravní podnik hlavního města Prahy, a.s., Praha 9, Sokolovská 42/42 se svým nárokem na náhradu škody odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Za toto jednání byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 1 měsíce, kdy výkon tohoto trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 1 roku, zároveň mu byla uložena povinnost v průběhu zkušební doby podle svých sil uhradit způsobenou škodu a taktéž bylo rozhodnuto o povinnosti uhradit poškozené Kooperativa pojišťovna a. s. škodu ve výši 88.343,- Kč a poškozený Dopravní podnik hlavního města Praha a. s. byl se svým nárokem na náhradu škody odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.
3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě prostřednictvím svého obhájce odvolání obžalovaný, kde poukazuje na to, že i z kamerového záznamu je patrné, že to co se odehrálo ve výtahové kabině nebyla jakási šarvátka, ale určitá „klukovina“, byť třeba nepřiměřená věku pachatelů, jejichž smyslem mělo být poměřit si vzájemně síly nikoliv, ale poškodit cizí věc. O tom také vypovídá skutečnost, že pachatelé neponičili dveře výtahu nějakými kopanci či údery, ale opravdu pádem, který byl zřejmě důsledkem ztráty balance ve stísněném prostoru. Obhajoba si dovoluje tvrdit, že došlo-li k naplnění formálních znaků trestného činu, tak ale absentuje zde patřičná společenská škodlivost, také je nutné připomenout subsidiaritu trestní represe s odkazem na ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Přece jen s ohledem na skutkový děj by se stejně tak mohlo jednat i o přestupek proti majetku, ale také by se mohlo jednat jen o zavinění ve smyslu soukromoprávních předpisů, nebyl by zde odvoditelný úmysl. Vzhledem k tomu, že lze polemizovat nad materiální stránkou trestného činu a to již jen z prostého důvodu, že skutková podstata trestného činu poškození cizí věci přestupku proti majetku se spolu překrývají. Bylo by žádoucí, aby soud rozvedl svoji úvahu, proč dané jednání nebylo možné vyhodnotit jako přestupek či nedbalostní jednání, obzvláště proto, pokud na to bylo poukazováno v rámci hlavního líčení. Obhajoba tak navrhuje, aby odvolací soud rozsudek zrušil a sám rozsudkem rozhodl o zproštění obžaloby, eventuálně věc postoupil jinému orgánu k projednání přestupku.
4. Městský soud v Praze podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonitost a odůvodněnost všech výroků rozsudku a správnost postupu řízení, které mu předcházelo a to z hlediska vytýkaných vad a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného je částečně důvodné. Odvolací soud konstatuje, že v řízení předcházejícím napadenému rozsudku nebyly zjištěny žádné procesní vady, které by měly vliv na správnost rozhodnutí. Soud I. stupně respektoval veškerá ustanovení trestního řádu, jimiž je zabezpečováno náležitě objasnění věci tak i právo obžalovaného na obhajobu. V hlavním líčení v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu provedl všechny reálně dostupné důkazy, které byly dostatečným podkladem ke zjištění skutkového stavu věci. Provedené důkazy následně obvodní soud hodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu. Následně byla učiněna logicky odůvodněná skutková zjištění a objektivní zhodnocení ústilo ve správný výrok o vině obžalovaného. Správná skutková zjištění byla obvodním soudem následně podřazena pod relevantní právní kvalifikaci. Pokud jde o výrok o vině, ten shledal odvolací soud zcela správným, a proto v tomto rozsahu zůstal napadený rozsudek nezměněn. Argumentace obžalovaného, že jednání po formální stránce sice mělo znaky trestného činu, ale absentuje společenská škodlivost,

není dle názoru odvolacího soudu na místě. Navíc obžalovaný poukazuje toliko na materiální stránku trestného činu, kdy je nutno dodat, že v současné době máme již formální pojetí trestného činu a toliko je zde tedy pouze otázkou určitá společenská škodlivost, kterou ovšem nelze zaměňovat s materiální stránkou trestného činu tak, jak byla zakotvena v minulém trestním zákoně.

5. Odvolací soud je toho názoru, že není pochyb o tom, jak se ten skutek stal, kdy jednak to vyplývá i z výpovědi obžalovaných a jednak je to zcela patrné z kamerového záznamu z prostoru výtahu, který jednoznačně ukazuje celé jednání obou obžalovaných.
6. Dle názoru odvolacího soudu právě kamerový záznam zcela jednoznačně ukazuje, že jednání obžalovaných, byť nemuselo být dle jejich výpovědi myšleno vážně, tak z kamerového záznamu to takto patrné není. Jejich jednání je poměrně intenzivní, razantní a není tedy nic překvapivého, že to dopadlo takovýmto způsobem, když došlo k prudkému vražení jednoho obžalovaného do dveří výtahu, které zpříčily výtahovou šachtu, a výtah se zastavil. Závěr nalézacího soudu o tom, že obžalovaný naplnil svým jednáním jak po objektivní tak i subjektivní všechny znaky skutkové podstaty přečinu poškození cizí věci dle § 228 odst. 1 tr. zákoníku je správný, kdy úmysl obžalovaného lze dovést jednoznačně jako nepřímý. Je zjevné, že ve věku obžalovaného mu musí být jasné, že takovéto jednání, kterého se dopouštěl s již odsouzeným H. ve výtahu, může vést k tomu, k čemu nakonec i došlo a to k poškození výtahu a nakonec i k poměrně vysoké škodě ve výši 116.149, 50,- Kč.
7. Odvolací soud je jednoznačně toho názoru, že takovéto jednání nelze řešit jiným způsobem než v rámci trestně právního řízení, kdy zcela jednoznačně společenská škodlivost je minimálně dána výší škody, která byla způsobena poškozenému Dopravnímu podniku hl. města Praha. Odvolací soud má za to, že v tomto případě nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu a je tedy zjevné, že zásadu trestní represe jednoznačně na toto jednání aplikovat lze. Toto jednání je společensky škodlivé a současně nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Pokud jde tedy o výrok o vině a o právní kvalifikaci, kterou použil nalézací soud, s tím se odvolací soud plně ztotožnil, stejně tak se ztotožnil i s tím, že byla vypuštěna právní kvalifikace jednání též jako přečin výtržnictví dle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, neboť je zcela zjevné, že uzavřený prostor výtahové kabiny v daném čase za přítomnosti pouze obou obžalovaných nelze označit za místo veřejnosti přístupné, kde by bylo možno vidět a slyšet projevy pachatelů a kam by měl přístup širší okruh lidí tak, aby jednání pachatele bylo postřehnutelné.
8. Zcela jiná situace byla u výroku o uloženém trestu, kdy odvolací soud je toho názoru, že výrok o trestu sice odpovídá zákonným kritériím stanovením zákonodárcem v ustanovení § 38 tr. zákoníku a § 39 tr. zákoníku a nalézací soud ctěl zákonné zásady při ukládání trestu, ale dle názoru odvolacího soudu šlo postupovat tak, jak nakonec postupoval odvolací soud. Odvolací soud dospěl k závěru, že s ohledem na charakter spáchaného přečinu a postoje obžalovaného, který se doznal ke své trestné činnosti, projevil určitou lítost a ochotu i způsobenou škodu uhradit, má odvolací soud za to, že šlo upustit vzhledem k povaze a závažnosti spáchaného přečinu a k dosavadnímu životu obžalovaného od potrestání podle § 46 odst. 1 tr. zákoníku, kdy odvolací soud má za to, že pouhé projednání věci postačí k jeho nápravě a k ochraně společnosti a to i za situace, kdy od jisté doby proti obžalovanému bylo vedeno řízení proti uprchlému.

9. Odvolací soud má za to, že takovýto postup s ohledem na výše uvedené je dostačující a není potřeba na obžalovaného působit přímo nějakým trestem, ať už jakýmkoliv. Na druhou stranu rozhodnutí o náhradě škody nebylo dotčeno a jednoznačně ta povinnost obžalovaného uhradit poškozené Kooperativě pojišťovně škodu ve výši 88.343,- Kč zůstává. Stejně tak zůstává i výrok o náhradě škody, kdy byl Dopravní podnik hl. města Prahy odkázán na řízení o věcech občanskoprávních. S rozhodnutím o náhradě škody se odvolací soud plně ztotožnil. Vzhledem k výše uvedenému proto odvolací soud rozhodl tak, že odvolání obžalovaného částečně vyhověl.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný. Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného. Obviněný může podat dovolání pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Může tak učinit pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť by bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr.ř.

Praha, dne 25. dubna 2019

JUDr. Alexander Károlyi, v. r.
předseda senátu